

Nobeigums.

Sākums iepriekšējā numurā.

Puspasaulei jau sen nepastāv robežas, tomēr mūsu atvaļinājumam — tā pati dzelzainā shēma: ceļazīme — rezervācija — ekskursija. Mēs transportējam sevi ar čarteru, konvojējam ar autobusu uz rezervēto viesnīcu, priedēģējam sev gidu un maksājam nebūt ne mazu naudu, apmaiņā saņemot blāvu valsts komerckopiju. Kuriozs ir apstākļi, ka oriģināls maksā lētāk, bet izskatās spilgtāk. Par to pārliecinājās Vadims Eglītis, firmas "Integrētās mārketinga sistēmas" vadītājs, kurš riskēja pa perimetru apceļot Eiropu viens pats.

Atkal jau čīkst vecie sedli

Protams, lai mitu pedāļus 20 tūkstošu kilometru garā ceļā, jābūt pareizam velosipēdam. Tas bija mūsu vislielākais ie-

lai mēs tos noteikti atrastu. Mēs mazliet paskumām, bet tad metām mieru. "Ja jūs nav apzaguši, tad Romā neesat bijuši," nokomentēja tēvs Feodosijs.

Tēvu mēs sastapām kādā Itālijas pilsētīnā — un uzreiz sadraudzējamies. Viņš mums daudz stāstīja par Itāliju, vadāja apskatīt vietējās skaistās vietas. Reiz, stāvot pie pirmatnīgām klintīm, pēkšņi atskan briesmīgas lamas. Izrādījās, līdzās pastaigājas delegācija: mašīnbūves rūpnīcas direktors no Krievijas ar svītu, visi sarunājas tikai krievu valodā, bet viņu gidis ir itālietis, kurš runā tikai itāliešu valodā. Ieraugot mūs, krievi ļoti sapriecājās un lūdza tēvu Feodosiju paskaidrot itālim, ka ir ļoti pateicīgi par brīnišķīgo lekciju. Uzradās glāzes un ļoti dārgs alkohols. Ar vienu vārdu sakot — mēs piedzērāmies. Pēc atgriešanās pilsētīnā, nolēmām iedzert vēl. Devāmies uz vjetnamiešu restorānu. Bet nekaunīgie Itālijas vjetnamieši paziņoja, ka mēs jau esam pillā un

Kaps uz laiku slēgts

Grieķija ir brīnumu zeme. Piemēram, es pavisam negaidīti nokļuvi Afona kalnā. Nācās, tiesa, uz laiku šķirties no Renātes: sievietēm šajā mūku republikā ieeja ir aizliegta un pat dzīvnieki Afonā ir tikai vīriešu dzimuma. Tur ir bizantiešu laika sistēma, tik tikko satumst — pulksteni pagriež uz 12.00 un sākas jauna diena.

Es savām acīm redzēju Ivērijas dievmātes ikonu, kuru turks sadūris ar dunci — kopš tā laika pār dievmātes vaigu rit asinis. Leģenda vēsta, ka tiklīdz turks ieraudzījis šo ainu — uzreiz pievērsies pareizticībai. Vēl es tur redzēju luksturīti, kurš griežas virzienā uz kreiso pusi, tad apstājas un sāk griezties pa labi.

Pēc tam mēs devāmies uz Korfu, kur atrodas svētā Spiridona pišļi. Ļoti darbīgs svētais: viņam reizi gadā maina čibiņas — nonēsājoties. Uz zolēm ne re-

CITĀTS

Es savām acīm redzēju Ivērijas dievmātes ikonu, kuru turks sadūris ar dunci — kopš tā laika pār dievmātes vaigu rit asinis. Leģenda vēsta, ka tiklīdz turks ieraudzījis šo ainu — uzreiz pievērsies pareizticībai. Vēl es tur redzēju luksturīti, kurš griežas virzienā uz kreiso pusi, tad apstājas un sāk griezties pa labi.

nelaimi nesošos gadus. Tur es pats savām acīm redzēju, kā zied sen nogrieztie ziedi. Tās nestāv ne ūdenī, ne zemē, tām nav saknes, bet tās turpina augt.

Grieķija — ļoti noslēpumaina valsts. Žēl, ka parastie tūristi par visiem šiem brīnumiem pat nenojauš, jo ekskursiju vadītāji, vēloties nopelnīt komisijas naudu, uzreiz tos velk uz kažokādu

Izbraukāt visu Eiropu

guldījums: katrs izmaksāja 1600 eiro. Velosipēdi tika izgatavoti Holandē pēc pasūtījuma, turklāt, pirms tam firmā tika noņemti mūsu mēri, it kā gatavotos šūt mums kostīmus. Vēl mūs sīki iztaujāja — kādu attālumu esam nolēmuši veikt, kāda būs apkaime. Uzzinājuši, ka dosimies pāri Pirenejiem, uzstādīja hidrauliskās bremzes. Jo, ja velosipēdam pārtrūks trosīte, bet tu tajā laikā brauc kalnā virs aizs — tev ir beigas. Attiecībā pret veicamo attālumu tika aprēķināta ķēde — lai nekas nenodiltu pirms laika, attiecībā pret dažādo augsni — kameras. Arī apgaismojums bija īpašs — priekšējais luksturis halogēna, jaudīgs kā mašīnai, kurš deg 180 stundas, aizmurgurējais neierobežoti bez pārtraukuma var darboties gadu. Pat stūre nebija parasta, ar vairākiem satveres variantiem. Rokas taču nogurst!

Bet visinteresantākais — sēdekļi (holandieši tos pasūtīja Anglijā) no īpašas ādas. Pirmo nedēļu tie bija cieti, taču pamazām pieņēma mūsu sēžamvietu formu — pēc divām nedēļām mēs sēdējām uz saviem velosipēdiem ērti kā krēsls.

Vidēji dienā nobraucām 100 km. Grūti bija tikai pirmās divas nedēļas, bet pēc tam muskuļi tā nostiprinājās, ka slodzi vairs nejutām. Ceļojuma laikā novājēju ne mazāk kā par 20 kilogramiem, un pat nepamanīju — kā.

Līdz ar katru jaunu pilsētu mēs jutāmies aizvien pārliecinātāk. Naktī ieradāmies Romā: nekā nevar saredzēt, kur lai meklē naktsmājas — nav skaidrs. Nospļāvāmies un likāmies gulēt tuvākajā skvērā, pat telti neuzcēlām, gulējām uz piepūšamajiem matračiem. Pamodāmies no tā, ka kāds nekauņa aplēja mūs ar ūdeni. 5. no rīta ieslēdzās mauriņa laistīšanas sistēma. Renāte neapmuls, paņēma šampūnu un sāka mazgāt galvu. Kad palika pavisam gaišs, mēs aptvērām, ka esam pārlaiduši nakti ne jau kaut kur, bet gan Vatikānā, Romas pāvesta padusē.

Pārējās naktis gulējām jau lielajā parkā. Es nolēmu izmantot vakara laistīšanu — ieiet dušā. Tikai nebiju aprēķinājis, ka laistītāji visu laiku nedarbojas vienā vietā, bet gan sektoros. Tik tikko saziepējos pie pirmā — ūdens izbeidzas. Grozu galvu — nākamā ieslēdzās pie žoga. Milzu soļiem nesos turp. Cilvēki, kuri pastaigājās pa ceļiem, nesaprata, kas tas par saziepējušos vīrieti skraida apkārt. Trīsreiz apskrēju parku, kamēr nomazgājos.

Pēdējā naktī mūs apzaga. Pazuda daļa naudas, kura glabājās pie Renātes, tāpat fotoaparāts. Bet, cik inteligēnti zagļi! Dokumentus, kuri glabājās kopā ar naudu, izsvieduši 50 metru attālumā tā,

CITĀTS

Vidēji dienā nobraucām 100 km. Grūti bija tikai pirmās divas nedēļas, bet pēc tam muskuļi tā nostiprinājās, ka slodzi vairs nejutām. Ceļojuma laikā novājēju ne mazāk kā par 20 kilogramiem, un pat nepamanīju — kā.

atteicās mūs apkalpot. Tēvs Feodosijs sanikņojās ne pa jokam. "Ko?!" viņš kļiedza, kratot savu bārdi. "Jūs izlemisiet, cik man, krievu cilvēkam, dzert?!" Uzsāka kautiņu, nodemonstrēja, cik veikli darbojas ar dūrēm. Mēs viņu tik tikko aizdabūjām projām no turienes. Atradām citu vietu, kur mums pārdeva... No rīta, paģiru un sirdsapziņas pārmetumu spilgtā iespaidā, tēvs Feodosijs uzsāka stingru gavēni, bet mums deva svētību ceļojumam uz grieķu svētvietām.

ti redzama zaļa zāle, smiltis, sīki akmeņiņi. Es pats redzēju — kā divi mūki manā klātbūtnē vienlaicīgi pagrieza atslēgas un atvēra zārku. Mēdz būt arī tā, ka atslēgu nevar pagriezt. Tad mūki absolūti nopietni paskaidro, ka šobrīd svētā nav uz vietas — staigā kaut kur pa zemi un rada brīnumus. Saka, pienāciet pēc stundas. Un, patiešām, atnāc vēlāk — zārks atveras viegli un svētais ir uz vietas.

Melnkalnes TV aicināja mūs uz Dienvidslāviju, turienes svētais Vasileostrozemska klostērī ir vēl nemierīgāks — viņam čibiņas maina katru otro dienu.

Vēl Grieķijā ir savāda sala Kefālīja, kur 28. augustā — Dievmātes svētkos no rīta noteikti list, pēc notiek nieliela zemestrīce — un uz Uspenskas baznīcu sāk list čūskas. Tās saistingst pie ikonām un klausās liturģiju. Šajā dienā cilvēki var ņemt rokās jebkuras — pat visindīgākās čūskas — tās nevienu nesadzēs.

Samosas salā, ja nemaldos, Nikolaja klostērī ir Dievmātes freska, kura raud

izstrādājumu fabriku un sirtaki koncertiem. Bet patiesā Grieķija paliek nomaļus.

Vienā ķēdē saslēgtie

Dzīve — viena un tā ir īsa. Liegt tās laikā sev kaut vai vienu avantūru — apdalīt sevi. Man Krievijā ir paņēma, kuru agrāk interesēja tikai uzdzīve un dzeršana. Bet 40 gadu vecumā pār viņu negaidīti nāca atklāsme: vīrs apguva piecas valodas, sāka nodarboties ar jogu. Tagad viņam ir 85 gadi, viņš katru gadu dodas ar divriteni apkārt Eiropai kopā ar tādu pašu pensionāru grupu kā pats. Turklāt mans paņēma šajā grupā ir visjaunākais.

Vēl es esmu pazīstams ar rīdiniķu, kuram ir 67 gadi. Tuvojoties vasarai viņš sēžas autobusā, brauc uz Vāciju, tur pārņem lietotu velosipēdu un ar to dodas uz Spāniju, kur sāk novākt ražu, pārvietojoties no plantācijas uz plantāciju, no valsts uz valsti. Tad atgriežas Vācijā un dodas atpakaļceļā uz mājām — pārļaut ziemu. Šādā ritmā viņš dzīvo jau astoņus gadus: gan redz pasauli, gan nopelna šādu tādu naudu.

Mēs ar Renāti arī piepelnījāmies: skaidra nauda beidzas, piebraucam pie kādas fermas, apjautājies, vai nav darba. Spānijā, Portugālē ir ļoti pretimnākoši cilvēki — ja viņiem pašiem nav ko piedāvāt, tad pateiks priekšā, pie kuriem kaimiņiem griezties — tam jumts jāsalāpa, tam žogs jāsalabo. Mēs rakām kartupeļus, novācām apelsīnus, Portugāles, manuprāt, ir visgaršīgākie pasaulē. Ar ko vēl tie izceļas: gandrīz visu cauru gadu — dienvienu pusē — augļi, ziemeļi — ziedi, bet pēc tam otrādi. Nedēļu pastrādāsi, savus 300 eiro nopelnīsi un dosies tālāk.

Vēl man ir paņēma, Latvijas iedzīvotājs, kurš ik gadu kājām dodas no Amsterdamas līdz Santjago de Kompostella. Patiesībā tieši no viņa es uzzināju par šo interesanto maršrutu.

Viss šis piedzīvojums man sākās ar to, ka kādā pavasara rītā pie manis cimos ieradās paņēma Ruslans — visnomāktākajā noskaņojumā. Jautāju: ko tu mokies? Bet viņš atbild: depresija. Viņš saka — esot izlasījis, ka pie mums Baltijā gadā ir tikai 50 saulainas dienas, tieši tādēļ noskaņojums visu laiku ir tik riebīgs. Lūk, ja izdotos nokļūt dienvidos, tur, kur ir saule, tur viņa depresija izzustu. Jautāju: "Kas par lietu? Sēdies uz velosipēda un brauc!" Viņam acis izsprāga uz pieres: "Kā tad?" Rezultātā — es devos ceļojumā, bet viņš mokās ar depresiju vēl joprojām.

Žurnāls "Patron"